

A „hatalomgazdaság” fogalma megalkotójának, a kitűnő közgazdának, aki az aktuális gazdasági kérdéseket is filozófiai és történeti összefüggésekbe ágyazva tárgyalja, Bogár Lászlónak, a „Magyarország és a globalizáció” című könyvében a sok találó és hosszú távon is érvényes megállapítás mellett van egy meghökkentő következtetése. Az évtizedek óta folyó kontraszelekciónak egyenes, úgyszólván kikerülhetetlen következménye a globális elit mai züllött állapota, s idehaza maga a Gyurcsány-kormány. Ha egy társadalomban mindig az értéktelenebbek, az erőszakosabbak és a gátlástalanabbak vannak felül, s az ő hatáskörükben van a vezetőikiválasztás, az elosztás, akkor szükségképpen kialakul az a helyzet, ami most nálunk bekövetkezett: a semmihez nem értők akarnak a reform élére állni, a mihasznák és semmirekellők tolják félre, politikai ürügyekkel vagy más módon, korrupciós úton vagy bűnszövetkezetként eljárva a náluk rátermettebbeket, a tehetségeseket. Azokat, akik netán valóban akarnak reformokat. Bogár felismerése, hogy ez nem egyszerűen és csupán politikai harc kérdése, hanem a sínre tett kontraszelekció törvényszerűsége. Maga is hozzáteszi, s mi csak megerősítjük: ha a társadalom nem állja útját ennek a pusztító folyamatnak – elpusztul. Kialakul egy állapot, amelyben már minden működésképtelen, s aminél már nincs lejjebb. Amikor Rákosiék szovjet tankokon megérkeztek előbb a fél országba, aztán az egészbe, nyomban elkezdtek félretenni, félretolni, kiirtani a régi közigazgatást. Tudták, hogy nem csupán a politikai elitet kell likvidálniok, hanem a hozzá tartozó szakgárdát is. A Horthy-rendszer jobboldali politikai elitjének egy része elmenekült Nyugatra, sokójukat hazahozták és a népbírósági ítéletek után kivégezték. A közigazgatás nagy része azonban, nélkülözhetetlensége következtében is a Horthy-rendszerben szerzett jártassággal és renddel működött, még akkor is, ha sok pozícióba analfabéta kommunistákat toltak be és a háttérből bolsi gazemberek, sértett, bosszúszomjas zsidók irányítottak. Az iskolákban még a régi tanári, tanítói gárda tanított, az egyetemek a szokásrend szerint működtek, talpra állt az Eötvös Kollégium. A vasút pótolta veszteségeit, a MÁV kilóra megvehette az amerikai hadsereg Európába szállított 411-es mozdonyait, amelyekkel a hadiszállításokat eszközölték a nyugati fronton, és egy-két év múlva példás renddé fejlődött fel a közlekedés, a vasúti szállítás. Közlekedtek a szárnyvonalak is. Az útbiztosságok gondozták és karbantartották a kövesutakat, majd új utakat kezdtek építeni, járt a postás, két nap alatt az ország legtávolabbi zugába is eljutott az egyszerű levél, a táviratot azonnal kivitték és a telefonhálózat csak azért nem indulhatott nagyobb fejlődésnek, mert nem engedték. Még a hetvenes-nyolcvanas években is tulajdonképpen elhárítási és biztonsági oka volt annak, hogy mindenki hozzájuthasson telefonhoz. A Párt önmagával „K” vonalakon beszélt és úgy vélte, a polgárok ne fecsegyenek feleslegesen.

Volt egy pillanat, amikor ki lehetett mondani, hogy Magyarországon megszűnt az analfabétizmus. Az állam csúcsán érvényesülő kontraszelekciós banda azonban mindezeket az eredményeket, köztük még azokat is, amelyeket az új rend állított elő, megszüntette, elrontotta, lerombolta. A Kádár-rendszer tulajdonképpen nem hozott javulást, emelkedést a Rákosi-rendszerhez képest, annak ellenére, hogy Rákosiékat a közvetlen politikai döntésekből kiszorította, mert folytatta és befejezte az előző rendszer szakgárdájának, hivatásrendjének, iparosi, kereskedői kamaráinak, egyesületeinek, kis köreinek a felszámolását. Megvalósította az egyetemek és főiskolák marxizálását, befejezte az egyházi iskolák felszámolását, és politikai célja szolgálatába állította a közintézményeket. Megszüntette a sajtó maradék önállóságát és bevezette a langyos semmitmondást, mint a véleményalkotás liberális szabadságjogát. Elhalmozták kitüntetésekkel a lila, a kék, a piros, avagy a rózsaszín semmitmondás bajnokait, nemcsak az irodalomban, hanem a tudományos életben is. A kontraszelekciós nyomás

elsősorban a tehetségeseket sújtotta: ha valamennyire érvényesülni akartak, el kellett titkolniok képességeik, tudásuk nagy részét. Mert a kiemelkedést keményen büntették. Azok voltak a szerencsés üzemek, intézmények, amelyekben ez az átlagos, a közepes került felülre, s azok a vergődők, teljesen elnyomorodók, amelyekben a bunkóság. A Párt megoszlása e tekintetben a következő volt: a véresszájú bunkókat a sztalinista, vaskalapos szárny nevezte ki, a közepeseket és a humanistákat az Aczél-szárny, a liberálisok és reformerek. De mindegyik szárny ugyanazt a pártot és nemzetellenességet szolgálta, csak másképpen. Megindult a kádervándorlás, kikopott elvtársat a gazdasági életből áthelyezték a kultúrába és fordítva, a volt ávós elvtársat pedig mindig vezéri posztra helyezték. Vagy gebint kapott. Az élet persze nem tűrte ezt tétlenül. A maszekvilág élelmesei, öntörvényű emberei, kezdeményezőkésszéggel megáldott emberei kitörtek. Megindították az üzleti életet, úgy ahogy lehetett, a korrupciós lehetőségeket is kihasználva, áldozatokkal, mimikrivel, pártkönyvvel. Lassan megindult az élet a kontraszelektációs körön kívül. A téesz melléküzemágakban vasgyárfélék létesültek, a meggymagos szivart lecsukták. Mert az már mégiscsak sok volt, hogy valaki a meggymagból is pénzt csináljon. A gulyáskommunizmus egymást váltó reformkormányai, balos visszarendeződései, „államférfiai” sem rosszabbak, sem jobbak nem voltak sem egymásnál, sem a kis kopasz Rákosinál, egyszerűen arról van szó, hogy a kor, a világhelyzet más milyenné és más módszerűvé tette őket.

Ezt a kort érzik sokan ma aranykornak.

Mindennek a levét most isszuk meg. A rendszerváltás legnagyobb veresége, hogy a kontraszelektációs működést nem sikerült kiküszöbölni. A régi nómenklatúra nemcsak a hatalmát mentette át, nemcsak a pénzügyet és a gazdaságot szállta meg, hanem a kontraszelektációt is átmentette. S talán ezt őrzi legféltékenyebben. Ma már a megbízhatóság nemcsak a párthoz, a pártokhoz való hűségből és a liberális elvekhez való feltétlen ragaszkodásból, nemcsak a holokauszttagadás elítéléséből áll, hanem egy bizonyos, nehezen megfogható, de mégis valóságos konformizmusból. Ez a konformizmus tulajdonképpen az előző kor kontraszelektációjának elfogadásából és elismeréséből áll. A felsőbb állások esetében egy bizonyos önként vállalt félműveltségéből és mindenekelőtt a lelkiismeret nélküli élésből áll. A népiség, az öntudatos nemzetbe tartozás is kizáró ok valamely magasabb kinevezés esetén. S ha jól megnézzük, mindkét oldalon.

Egy nevetséges példa: Katona Kálmán, az MDF jelenlegi főpolgármester-jelöltje az egyik széles nyilvánosságú tévéműsorban riporter kérdésre válaszolva azt mondta: „ez egy nyúlós tészta, ezt előbb gatyába kell rázni”. A riporter nem tett megjegyzést, el sem fintorodott. Ezt én az általam ismert gusztustalan képzavar világrekordjának látom, mégpedig éppen azzal együtt, hogy a műsorvezető nem igazította helyre, a nézők pedig megértették, mit akart mondani Katona Kálmán. Ez a kontraszelektáció. A gatyába rázott kontraszelektáció. Amikor már sem a beszélő nem tudja mit beszél, sem a hallgató nem hallja meg, mit hall, s az értelmi színvonal végtelenül mélyre süllyed.

A kontraszelektáció ma már a közélet, a kultúra, a tudomány, az ipar és a gazdaság minden része fölött uralkodik, de mindenekelőtt a tömegember előállítását tartja a kezében. Ahhoz, hogy a Gyurcsányok hatalmon tudjanak maradni, mindenekelőtt a tömegember, a roncsársadalom szavazata és irányított akarata, kontraszelektációs beletörődése szükséges. A népbufitás intézményei, a tömegember iparszerű előállításának üzemai a tévék. Nemcsak a politikai adások, hanem a reklámok és az úgynevezett kulturális műsorok is, sőt azok talán még inkább. Az egész rendszer szigorúan őrzött, ellenőrzött, kegyetlen és kíméletlen. A kontraszelektáció rendszerét szigorúbban őrzik, mint Bush elnököt, illetve pontosan a

kontraszelekciót őrzik, amikor Busht. Gondolat, valós ismeret, szépség, erkölcs tartósan nem folyhat bele a rendszerbe, ha egy-egy esetben valami hasonló mégis beszüremlik, azt azonnal elszigetelik. Az olcsóság a gyilkosság, a vér és az emberi kapcsolatok tudatosan vállalt kíméletlensége, a tudatos lélekrombolás viszont minden nap, minden órában következetesen ismétlődik. A TV-2-ben a gazdasági megszorítások óta minden este vetkőznek valamilyen üreggel bizonyos széplányok és szépfiúk. Test van, amennyi kell, a kitalálók képzelőereje azonban fáradni látszik. Holnap már vetkőzési üreg se lesz, egyszerűen levetkőznek, s ha ez sem lesz elég, mást is megtesznek egymással és magukkal. Ez nem más, mint embervoltunk hanyatlása” – hogy Konrad Lorenz könyvcímével, illetve fogalmával éljek.

A kontraszelekció mindenekelőtt anyagias. Az embert a maga anyag mivoltára akarja lesüllyeszteni. Nem vesz tudomást arról, hogy az ember azért ember, mert több mint anyag. „Nem vagy több mint anyag.” Tápláld, csiklandozd, elégítsd ki, vidd ki a Szigetre, töltsd tele kábítószerrel. Ne nézz fel az égre, hisz nincs is ég. Az anyagon kívül nincs semmi, a másikért, társadért sincs semmi. A közönség csak vásárló közönségként létezik, úgy is becsapva. A közösségért élni ostobaság, naivitás, meghalni pedig butaság. Bízzad magad konformista vezetőidre – pl. Hiller –, lakjál jól, idd le magad, kábulj el, tedd magadévá a legjobbat, illetve azt, akit annak mondanak. Ember, feküdj le! Simulj bele az elegyengetett talajba. Ez a kontraszelekció. A halálos betegségek leghalálosabbja.

Magyar testvérem! A kontraszelekció ellen hívlak ki a térre Szent István napján. Magunkért, életünkért, megmaradásunkért, a minőségi magyar emberért. Amit Németh László megírt, meghirdetett, amiért minden gondolata szólt, az soha nem volt időszerűbb. A kontraszelekció tengerében a minőségi magyarságért, a minőségi hazáért, a minőség forradalmáért hívlak a Hősök terére. A magyarságot már csak minőségi embereinek elszánt összetartása mentheti meg.